

[Poul Sørensen.]

bedt om en begrundelse for, at en minister kan tage et skridt som det, jeg her har refereret.

Jeg tror, at denne debat, og særlig den højtærede finansministers indlæg, vil blive fulgt med meget stor interesse af alle kredse her i landet. Jeg ved selvfølgelig meget vel, og det ved alle, at regeringschefen, den højtærede statsminister, har meddelt, at han og ministeriet har forstået, at der ikke har været politisk flertal for en sådan disposition — det ligger ganske klart i den korte udtalelse, der fremkom i den åbningsdebat, vi fornylig har haft. Derfor er udgangen af debatten i dag måske nogenlunde klar for det høje ting og for befolkningen, men det er for så vidt ikke det, der i dag først og fremmest har vor interesse. Forespørgerne beder den højtærede finansminister begrunde det skridt, han her har foretaget.

Finansministeren (Kampmann): I anledning af den stillede forespørgsel vedrørende den overenskomst, som finansministeriet har afsluttet med Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark om lønvilkårene m. m. for det af staten beskæftigede kontorpersonale, der ikke er tjenestemænd, skal jeg overfor det høje ting fremsætte følgende redegørelse.

Indledningsvis finder jeg det hensigtsmæssigt kort at omtale den personale- og lønpolitik, som man fra statens side har ført gennem årene, for så vidt angår dette kontorpersonale. Det ligger i sagens natur, at det ikke vil være foreneligt med forsvarlig administration til enhver tid at have et fast, tjenestemandsansat kontorpersonale af et sådant omfang, at det dækker det væsentlige behov for arbejdskraft, men det vil til stadighed være påkrævet ved siden af en kerne af fast, pensionsberettiget personale at have et betydeligt antal løst ansatte kontormedhjælpere, som man har mulighed for at afpasse efter arbejdsbehovet til enhver tid.

Erfaringerne gennem årene, ikke mindst

under sidste krig og de derefter følgende ekstraordinære forhold, har da også bevist hensigtsmæssigheden af et sådant system. Det er lige så indlysende, at beskæftigelsen af et stort, løst ansat kontorpersonale kræver fastsættelse af nogenlunde ensartede lønningsregler indenfor de enkelte styrelser for dette personale, idet man i modsat fald, således som lønudviklingen før 1936 viste det, havner i den rene vilkårlighed på dette store lønområde.

På foranledning af Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, der allerede omkring 1934—35 repræsenterede en ikke uvæsentlig del af de dengang statsbeskæftigede kontorfunktionærer, blev spørgsmålet om en rationalisering af de gældende lønordninger taget op til overvejelse. Man veg tilbage for en radikal udvidelse af tjenestemandantallet og valgte i stedet at fastsætte ensartede lønningsregler for det løst ansatte kontorpersonale i et særligt regulativ, der udstedtes i 1936. Der blev dengang ført indgående forhandlinger med H. og K. om regulativets nærmere indhold og om forudsætningerne for dets praktisering, og tilsvarende forhandlinger er ført med forbundet — og kun med dette forbund — om hver enkelt af de ændringer, regulativet senere er blevet underkastet.

Man kan stille det spørgsmål, hvilken karakter i fagretlig forstand man herefter må tillægge regulativet, der i formel henseende er fremtrådt som ensidigt udstedt af finansministeriet. Spørgsmålet kan være vanskeligt at besvare i de forskellige fagretlige relationer, og det lønner sig vel næppe i dag at indlede dybere refleksioner herover. Derimod er der grund til at fremhæve, at det fortsat er uomgængelig nødvendigt af hensyn til en forsvarlig administration at have en begrænset kerne af pensionsberettigede tjenestemænd og derudover en margin af løst ansatte kontorfunktionærer, som alt under hensyn til det væsentlige behov kan antages og afskediges. Det er lige så indlysende, at der for dette personale må fastsættes ensartede lønvilkår. Spørgsmålet